Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2088/2025
21.10.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Сање Агатоновић, Марине Милановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Димитровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Горњи Милановац“ из Горњег Милановца, чији је пуномоћнику ревизијском поступку Бојана Јеремић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизијама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/24 од 07.11.2024. године, у седници одржаној 21.10.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/24 од 07.11.2024. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиље и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/24 од 07.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Чачку П1 4/23 од 23.05.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужиља у периоду од 18.07.2017. године до 22.11.2017. године претрпела злостављање на раду од стране директора туженог ББ на тај начин што је тужиљи: на дан 18. и 19.07.2017. године издат задатак да врши мониторинг радника и пише извештаје на те околности, на дан 19.07.2017. године издат задатак да прати камере које покривају зелену и робну пијацу, на дан 24.07.2017. године издат задатак да набави картицу за запосленог ВВ, на дан 31.07.2017. године издат задатак да региструје возила ЈКП „Горњи Милановац“, дана 23.10.2017. године путем emaila достављена наредба да има задатак вршења надзора, праћења рада и чекирања картица запосленог код туженог, што све не улази у опис радних задатака тужиље, па је забрањено туженом вршење наведених радњи и понављање вршења радњи које представљају злостављање на раду тужиље, што је тужени дужан признати и обезбедити извршење наведене забране. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због извршеног злостављања на раду исплати и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха 150.000,00 динара и на име

претрпљених душевних болова због повреде части и угледа и права личности 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.05.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се утврди да је у периоду од 10.07.2017. године до 27.02.2018. године претрпела злостављање на раду од стране директора туженог на тај начин што је тужиљи на дан 10.07.2017. године одузет лаптоп рачунар и укинути сви потребни програми на којима је радила до тада и укинута шифра за приступ ГИС бази и пословно-информативном систему ERP; што је тужиљи на дан 13.07.2017. године одузета тобра за лаптоп; што је тужиљи директор туженог издавао радне задатке усменим путем иако су свим запосленима достављени мејлови да се комуникација врши мејловима; што тужиљи у току јула месеца 2017. године није додељен службени телефон као осталим запосленима; што је тужиља на дан 04.08.2017. године добила наредбу да врата од њене канцеларије морају бити стално отворена; што након квара на хард диску на деск топ рачунару 09.08.2017. године по набавци новог хард диска 11.08.2017. године тужиљи није инсталиран програм „AUTO CAD“ који је био неопходан ради обављања радних задатака тужиље док је овај програм инсталиран ГГ; што је на дан 15.08.2017. године тужиљи одузет полупрофесионални апарат марке „Sony“; што су на дан 17.08.2017. године тужиљи одузети пројектор и платно; што је на дан 22.08.2017. године тужиљи одузети деск топ рачунар са монитором; што је на дан 29.08.2017. године тужиљи забрањено ажурирање сајта туженог у одсуству ДД; што у августу месецу 2017. године тужиља није упућена на стручно усавршавање; што је дана 01.09.2017. године директор туженог тужиљу гађао гуменом чизмом; што је дана 06.09.2017. годние тужиљи умањен лимит кредита за коришћење службеног телефона; што су дана 22.09.2017. године тужиљи одузети фиксни телефон и канцеларијска фотеља; што тужиља није позвана на колегијуме који су били заказани за 10. и 19. 07.2017. године као ни на остале заједничке састанке; што је дана 07.02.2018. године повлачењем за руку тужиље директор туженог исту одвео у своју канцеларију; што се дана 7.02.2018. године директор туженог обратио тужиљи питањем „АА имате ли швалера?“, и да се забрани туженом вршење наведених радњи и понављање вршења радњи које представљају злостављање на раду тужиље, што је тужени дужан признати и обезбедити извршење наведене забране. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се обавеже тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете због извршеног злостављања на раду, преко износа досуђених ставом другим изреке те пресуде, исплати на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од још 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од још 150.000,00 динара и на име повреде части и угледа и права личности износ од још 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.05.2014. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 591.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/24 од 07.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиљи накнади нематеријалну штету насталу у виду душевних болова због повреде части и угледа и права личности у износу од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.05.2024. године до исплате, као и у ставу трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и у ставу петом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавеже тужени да тужиљи накнади нематеријалну штету на

име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара све са законском затезном каматом од 23.05.2024. године до исплате и обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 310.069,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља и тужени су благовремено изјавили ревизије. Тужиља побија одлуку у одбијајућем делу и тужени у усвајајућем делу, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као о изузетно дозвољеним применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је дао одговор на ревизију тужиље, са захтевом за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Предмет тражене правне заштите је утврђење да је тужиља претрпела злостављање на раду од стране туженог и накнада нематеријалне штете, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге побијане одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Тужиља и тужени нису уз ревизију доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или сличној правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Осим тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју се ревизијама указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизије тужиље и тужене, нису дозвољене.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду, тужиља је поднела 15.05.2018. године. Побијана вредност предмета спора је 800.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да ревизије тужиље и туженог нису дозвољене, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду. Правно дејство ове посебне одредбе (члан 441. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер специјално правило искључује примену општих правила (члан 436. ЗПП).

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић